

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Mf.I.50.004/2020/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Lengyel dr. Sebő Katalin **(cím)** ügyvéd által képviselt felperes neve **(felperes címe)** felperesnek - a dr. Czimre Zsuzsanna **(cím)** ügyvéd által képviselt alperes neve **(alperes címe)** alperes ellen kártérítés megfizetése iránti perében a ... Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **ügyszám** sorszámu ítélete ellen a felperes által 117. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán -tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10 800 (tízezer-nyolcszáz) forint általános forgalmi adót tartalmazó 50 800 (ötvenezer-nyolcszáz) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

A le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] A felperesnél 2002 júliusában és októberében baloldali ideggyógyászati és pszichiátriai kivizsgálás alapján pszichés baloldali bénulást véleményeztek, disszociatív mozgászavart valószínűsítettek, továbbá magasvérnyomás megbetegedéssel kezelték; 2002. november 6. napján szakértői bizottság disszociatív mozgás-zavarral, kevert szorongásos és depresszív zavarral 40 % munkaképesség csökkenését állapította meg.
- [2] A felperes 2008. március 17. napjától állt az alperes alkalmazásában operátor munkakörben, majd 2011. április 11. napjától csomagoló munkakörben dolgozott. 2013. október 10. napján 12 órás műszakjának vége felé, vágópisztollyal való munkavégzése közben hirtelen nyilalló fájdalmat érzett jobb vállában. Aznap este égető érzés jelentkezett a jobb karjában, ami nem enyhült, másnap az üzemorvos íngyulladást véleményezett, a kar felkötését, borogatást, Flector kenőcs használatát javasolta és 10 nap pihenőidőt, táppénzes állományt javasolt.
- A felperest fájdalma miatt háziorvosa angiológiára küldte. 2013. október 18. napján ortopédiai vizsgálat alapján jobb válltáji, váll környéki gyulladás állapítottak meg. Ezt követően több szakrendelésen járt (ideggyógyászat, idegsebészet, reumatológia, traumatológia), ahol kivizsgálták és kezeléseket (fizioterápia, torna) kapott. Az ideggyógyászok a jobb oldali karideg sérülését valószínűsítették. A 2013. december 12. napján elvégzett ideggyógyászati vizsgálat alapján a jobb felső végtag izomerő-csökkenését pszichés eredetűnek tartották. 2014. februárjában a jobb felső végtag idegeinek, izmainak elektrofiziológiai vizsgálatok a jobb oldali karideg-fonaton, a singcsonti és orsócsonti idegen eltérés nem volt észlelhető, a középidégek vizsgálati lelete alapján azonban azt véleményezték, hogy jobb oldalon kisfokú, bal oldalon kezdődő csuklótáji ún. alagút tünetegyüttes fennállta vethető fel. 2014. február 26. napján elektrofiziológiai vizsgálat során azt a

megállapítást tettek, hogy pszichogen karideg-fonat károsodása van a felperesnek, kézsebészeti teendő nincs.

- [3] A Megyei Kormányhivatal Társadalombiztosítási Főosztálya 2014. november 1. napjától rokkantsági ellátást állapított meg részére, egészségi állapotát 44 %-ban határozták meg, mely 2014. szeptember 10. napjától véleményezhető.
- [4] A felperes 2013. október 10. napját követően táppénzes állományban volt, egészen addig, amíg a megváltozott munkaképességű személyek ellátását meg nem állapította részére a rehabilitációs hatóság.
- [5] A felperes munkaviszonya 2015. április 7. napján közös megegyezéssel megszűnt, utolsó havi távolléti díja bruttó 114 492 forint volt. A felperes képviselője útján egészségkárosodása kivizsgálását kérte a ... Megyei Kormányhivatal Munkavédelmi- és Munkaügyi Szakigazgatási Szervétől. Az eljárásban a felperes neurológiai, valamint reumatológiai szakvizsgálatra került sor 2015. március 3. napján. Rögzítették ezek eredményeként, hogy mozgásszervi, myogen, neurogen károsodás nem megállapítható, nem kórismézhető sérülés vagy megbetegedés, amely a felperes panaszait magyarázná, klinikai diagnózis hiányában a kórok sem megállapítható, így foglalkozási megbetegedés gyanúja nem merül fel.
- [6] A felperes 2017. május 8. napján keresetet terjesztett elő az alperessel szemben 7 000 000 forint nem vagyoni kár, valamint ezen összeg után 2013. október 12. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére, továbbá kérte alperest kötelezni pontosított kereseti kérelmében havi 25 000 forint járadék megfizetésére 2014. november 1. napjától. Előadta, hogy a munkahelyen történt túlzott mértékű fizikai megterhelés miatt karja lebénult. Álláspontja szerint állapota véglegesnek tekinthető, karját nem fogja tudni többé használni. Hivatkozott arra, hogy jobb karjának „elvesztése” pszichés traumát okozott számára, barátai, ismerősei elfordultak tőle idegrendszeri problémái miatt, a családalapítást reménytelennek látja. Életminősége alapvetően és tragikusan megromlott.
- [7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint a felperes egészségi állapotáért felelősség nem terheli; az elvégzett orvosi vizsgálatok foglalkozási megbetegedést nem állapítottak meg, a felperes munkahelyén balesetet nem szenvedett el. Hivatkozott arra is, hogy a felperes követelése elévült: az elévülés kezdete 2013. október 10. napja, így a kárigényt 2016. október 10. napjáig lehetett volna érvényesíteni. Nem áll fenn olyan körülmény sem, amely alapján az elévülés nyugodott volna. Kérte továbbá a perköltség megállapítását a csatolt megbízási szerződés alapján Áfa-val növelten.
- [8] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 635 000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felmerült 671 322 forint szakértői díj és 438 000 forint illeték az állam terhén marad.
- [9] Mivel a peres felek nem vitatták, hogy közöttük munkaviszony állt fenn, így a keresetet a munkaviszonyra vonatkozó kárfelelősségi szabályok alapján bírálta el; elsődlegesen azt vizsgálva, hogy a bírói úton történő igényérvényesítés határidőben történt-e, illetőleg megállapítható-e az elévülés megszakadása vagy nyugvása.
- [10] Rögzítette, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban Mt.) 286. § (1) bekezdése szerinti 3 éves elévülési idő az Mt. 286. § (4) bekezdés alapján alkalmazandó, a kár

bekövetkeztének időpontjában hatályos polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) 326. § (1) bekezdése és 360. § (1) bekezdése alapján a károsodás bekövetkezésekor kezdődött, függetlenül attól, hogy a károsultnak arról volt-e tudomása. Az elévülési idő kezdetére nem hat ki az, hogy a károsodásról a károsult - bármely okból - csak később szerez tudomást. Ha azonban az esedékessé vált követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az elévülés nyugvása következik be, és az akadály megszűnése után a Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerinti ideig a követelés még érvényesíthető. Az elévülés nyugvásának megszűnte szempontjából annak van jelentősége, hogy a károsult mikor jutott teljes körűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába, azonban az elévülés nyugvásának vizsgálatánál a tudomásszerzés időpontja tekintetében irányadó a fél gondos, illetve körültekintő magatartása (BH.2006.299.).

- [11] A károkozás időpontjaként a felperes 2013. október 10. napját jelölte meg, a követelés ettől az időponttól esedékessé vált, a három éves elévülési idő így 2016. október 10. napjával járt le. A felperes kereseti kérelmét azonban csak 2017. június 27. napján nyújtotta be, vizsgálta ezért, hogy az elévülés megszakadása vagy nyugvása megállapítható-e.
- [12] Az igényérvényesítés akadályának megszűnte akkor állapítható meg a nyugvás megszűnésének hatályával, ha a károsult mind objektíve, mind szubjektíve, tehát minden tekintetben a követelése érvényesíthetőségének a helyzetébe kerül. Mindaddig menthető okból nem érvényesíti az igényét, amíg nincs tisztában azzal, hogy a jelenlegi állapota a munkahelyen bekövetkezett egészségkárosodás következménye. Tudnia kell a károsodásának mértékéről, betegségének maradandó voltáról, gyógyíthatatlanságáról, és a lehetséges súlyos szövődményekről. Vizsgálta ezért, hogy a felperes az orvosaitól milyen tájékoztatást kaphatott, illetőleg kapott ténylegesen, ehhez képest mi az az időpont, amikor a betegsége valóságos természetéről tudomással bírt, és ehhez kapcsolódóan mikorra tekinthető kialakultnak az egészségkárosodása. A beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményekre támaszkodva azt állapította meg, hogy a felperesnek legkésőbb 2014. február 26. napján teljes körűen tudomása volt arról, hogy a munkahelyi baleseti sérülés utáni egészségkárosodása kialakult.
- [13] Rögzítette ugyanakkor, hogy amennyiben a felperesi állítást fogadná el, az elévülés nyugvásának megszűnése 2014. szeptembere volna, ez azonban nem az elévülés kezdete. A Ptk. ugyanis nem ismeri az elévülés klasszikus értelemben vett nyugvását, az elévülési idő nem a nyugvás időtartamával, hanem a törvény által előre, általános jelleggel meghatározott időtartammal hosszabbodik meg. A kisegítő szabály csak abban az esetben jelent segítséget, ha a követelés elévült vagy egy évnél kevesebb van hátra belőle. Ez azonban jelen esetben nem áll fenn: felperes az állapota felismerését követően - akár a 2014. februárját, vagy szeptemberét vesszük figyelembe - egészen 2016. október 10. napjáig érvényesíthette volna bírói úton az igényét. Téves az a felperesi álláspont, hogy az elévülési idő a nyugvás megszűnésével kezdődik, tehát az igény ezen időponttól kezdődve még három évig érvényesíthető. A perben arra nem merült fel adat, hogy az elévülést a felperes esetleg megszakította volna. Mindezekre tekintettel a bíróság a kártérítés megfizetése iránti kérelmet érdemben - igényérvényesíthetőség hiányában - nem vizsgálva, a kereseti kérelmet elutasította.
- [14] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban Pp.) 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes perköltségének megfizetésére.

- [15] Megállapította, hogy a felperest illető munkavállalói költségkedvezményre tekintettel a feljegyzett eljárási illeték és az állam által előlegezett szakértői költség a felperes pervesztessége folytán az állam terhén maradt.
- [16] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes marasztalását kereseti kérelme alapján 7 000 000 forint nem vagyoni kár és ezen összeg után 2013. október 11. napjától a Ptk. 301. § szerinti késedelmi kamat, továbbá 2014. november 1. napjától havi 25 000 forint járadék megfizetésére. Kérte továbbá az alperes kötelezését első- és másodfokú perkölségeinek megtérítésére.
- Kiemelte, hogy a felperes - ahogyan személyes meghallgatása során is előadta - hosszú ideig nem volt tisztában azzal, mi történt a karjával, milyen állapotban van, a kezelések sorozatát követően mikor és hogyan fog meggyógyulni. A háziorvos volt, aki hosszú táppénzes állományt követően tájékoztatta az állapotáról és javasolta a leszázalékolás kezdeményezését, mely iránti kérelmet 2014. szeptember 10-én nyújtotta be az illetékes hatósághoz. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes követelése elévült, az elévülés nyugvása mindaddig fennállt, amíg a felperes nem volt olyan helyzetben mind objektíve, mind szubjektíve, hogy a követelését érvényesíthesse. Mindaddig menthető okból nem érvényesítette igényét, ameddig nem volt tisztában azzal, hogy műtéti beavatkozásra nem lesz lehetőség, hogy a károsodás milyen mértékével kell számolnia, betegsége maradandó lesz-e. Kiemelte, hogy a beszerzett orvosi iratokat a felperes értelmezni, a sok latin és orvosi kifejezés miatt még elolvasni sem tudta. A perben nem derült ki, hogy a felperes gyógykezelése során milyen ismeretekkel rendelkezett, az egyes kezelőorvosoktól milyen tájékoztatást kapott. A rendelkezésre álló orvosi iratok ugyan tényszerűen igazolják a kezelések sorát, de arra nem szolgáltatnak alapot, hogy a felperes esetében mikor szűnt meg az igényérvényesítés akadálya. A perben kirendelt szakértők véleménye több dátumot is tartalmaz, ezek azonban egy-egy kivizsgálás időpontjai, az nem szerepel bennük, hogy a beteget a tényleges és kialakult helyzetről tájékoztatták volna. Erre tekintettel kérték meghallgatni **tanút**, mely tanúbizonyítási indítványának azonban az elsőfokú bíróság nem adott helyt. Figyelmen kívül hagyta továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem rendelkezett az orvosi iratok értelmezéséhez szükséges tudással, nem vizsgálta, hogy melyik orvostól tudhatta meg tényleges állapotát. Arra az esetre, ha az ítéletábra további bizonyítást tart szükségesnek, kérte az ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.
- [17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a felperes panaszai, azaz a fájdalom, mozgásszervi panaszok azonnal, már 2013. október 10. napján jelentkeztek, a károsodás rögtön bekövetkezett és azt követően hamarosan véglegessé is vált, mint azt a 103. szám alatt csatolt igazságügyi orvosszakértői vélemény is rögzítette. Továbbra is vitatta, hogy a felperes jelenlegi panaszai ok-okozati összefüggésben lennének a munkavégzéssel. Kizárólag az elévülés nyugvása szempontjából van annak jelentősége, hogy a károsult mikor jutott teljeskörűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába és az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes legkésőbb 2014. február 26. napján tudomással bírt az egészségkárosodás kialakulásáról. Mivel állapotáért kezdetektől fogva munkáltatóját okolta, azzal is tisztában volt, hogy igényét kivel szemben érvényesítheti. Függetlenül attól, hogy a felperes 2014. februárjában vagy 2014. szeptemberében került-e minden információ birtokába, a Ptk. 326. § (2) bekezdésére figyelemmel a követelés elévülésének időpontja 2016. október 10. napja, a 2017. évben benyújtott kereset elkészt. Kérte, hogy a másodfokú eljárás során felmerült költségeiben is marasztalja a bíróság a felperest.
- [18] Az ítéletábra a fellebbezést a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 29. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

- [19] A fellebbezés nem alapos.
- [20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelése útján helytállóan állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott annak megállapításával, hogy a felperes követelése elévült. Az ítéletábra a felperes fellebbezésére tekintettel rögzíti csupán az alábbiakat.
- [21] A Ptk. 326. § (1) bekezdésének és 360. § (1) bekezdésének egybevetéséből kétségtelen, hogy a kártérítési követelés elévülése a károsodás bekövetkezésével kezdődik, e rendelkezésekkel nem fér össze olyan jogértelmezés, amely szerint, ha a károsodás ténye csak később derül ki, az elévülést attól az időponttól kell számítani, amikor a károsult a károsodásról tudomást szerzett, illetőleg tudomást szerezhetett (PK. 51. szám). A kártérítés tehát a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékessé válik, akkor is, ha arról a károsult később szerez tudomást. A felperes kártérítési igénye alapjaként maga is a 2013. október 10. napján történteke hivatkozott, amikor munkavégzés közben jelentkezett először jobb vállában a fájdalom. A perbeli esetben nincs arra orvosi adat, hogy a felperes állapota csak későbbi időpontra alakult volna ki, csupán annak tényleges felismerése történt későbbi időpontban, ekként a felperes által felhívott BH2000.35. számú döntésben írtak nem alkalmazhatóak.
- [22] Egyetértett az ítéletábra a felperessel és az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes ebben az időpontban igényét még menthető okból nem tudta érvényesíteni, a tényleges károsodást ekkor még nem ismerhette fel. A beszerzett orvosi adatok alapján sem állapítható meg, hogy 2013. október 10. napján a felperes tisztában lett volna vagy kellő gondosság mellett tisztában lehetett volna a tényleges károsodással, annak végleges jellegével, vagy valós mértékével. Az orvosi iratokból láthatóan egymást követően több szakorvosi vizsgálat történt, a végleges diagnózis ezek eredményeként fokozatosan született meg. A perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemények ugyan egymástól eltérő időpontot jelöltek meg olyanként, amelyben a felperes tényleges állapotáról tudomást szerezhetett (103. alatti szakértői vélemény 2013. december 30. napját, míg 101. alatt a szakértő nem zárta ki a 2014. február 26. napi vizsgálatot, mint a tudomásszerzés időpontját), azonban annyiban egységesek, hogy a tudomásszerzés időpontját nem a károsodás bekövetkeztének napjára, tehát nem 2013. október 10.-re teszik. Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy az elévülési idő kezdetére nem hat ki, hogy a károsult mikor szerez tudomást a károsodásról, azonban ez az elévülés nyugvása körében figyelembe veendő. Az akadály megszűnte akkor állapítható meg a nyugvás megszűnésének hatályával, ha a károsult mind objektíve, mind szubjektíve, tehát minden tekintetben a követelése érvényesíthetőségének a helyzetébe kerül. Ehhez szükséges, hogy tisztában legyen azzal, hogy a betegsége milyen valós természetű, szükséges annak vizsgálata, hogy mikor tekinthető kialakultnak az egészségkárosodás (BH2005.104.). Az igény elévülése tehát a Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint nyugodott, mindaddig, amíg a felperes igényét menthető okból nem érvényesíthette.
- [23] Az elsőfokú bíróság a 2014. február 26. napi időpontot tekintette olyannak, amikor a felperes teljeskörűen tudomást szerzett az állapotáról, amikor az elévülés nyugvása megszűnt. Az benyújtó 2 szakértői véleménye ennél korábbi időpontot jelölt meg, szakértői álláspontja szerint legkésőbb 2013. december 30. napján végzett UH vizsgálatból a végleges állapotról a felperes tudomást szerezhetett. szakértő 1 igazságügyi orvosszakértő kiegészítő szakértői véleménye szerint nem cáfolható ugyan, hogy a felperes a 2014. február 26. napján végzett baleseti sebészeti vizsgálatot követően tisztában volt az egészségkárosodás kialakulásával (101. alatti szakértői vélemény), azonban nyilatkozata szerint elsősorban nem orvosszakértői kérdés a felperesi tudomásszerzés időpontjának megítélése (88. sorszám alatti jegyzőkönyv). Az ítéletábra egyetértett

a felperesi fellebbezésben foglaltakkal annyiban, hogy csupán az egyes leletek alapján - figyelemmel azok nyelvezetére, a használt szakkifejezésekre - nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a felperes ezen időpontban már ismerte tényleges egészségügyi állapotát.

[24] Ahogyan azt a fellebbezés is hangsúlyozta, az elsőfokú eljárás során a felperes - személyesen és jogi képviselője útján is - többször is nyilatkozott arról, hogy mikor tudatosult benne karjának lebénulása, annak maradandó jellege. Így 90. sorszám alatti beadványában azt adta elő, hogy a szegedi professzortól várta a helyzete megoldását, és ezen vizsgálat után fogadta el állapotát. Az iratokból megállapítható, hogy a felperes szegedi vizsgálatára 2014. május 15. napján került sor, ahol a sebészeti beavatkozás szükségtelen voltát állapították meg. E nyilatkozat szerint tehát a felperes maga is 2014. május 15. napjára tette azt, amikor a tényleges károsodás tudatosult benne, felismerve, hogy állapota műtéttel nem javítható. A fellebbezésben hivatkozott tanú által az elvégzett neurológiai vizsgálatról 2014. május 26. napján készült okiratban is rögzítette, hogy az előzmények és a jelen státusz alapján nagy valószínűséggel a monoton megerőltető 12 órás üzemterhelés chrus sy szerű izomlaesio-t okozott, melynek a kísérő ödémája idegkompressziót ... a tünetek pszichogénen rögzültek. Státuszként rögzítette, hogy a jobb váll mozgásai passzív teljesek, aktívan hiányoznak, a kar test mellett csüng, semmiféle aktív mozgás nincs. Melyből felismerhető mind a bekövetkezett károsodás, mint annak feltételezhető kiváltó oka.

[25] A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte az annak megállapítása érdekében felajánlott bizonyítást, hogy ténylegesen milyen orvosi tájékoztatást kapott, és annak alapján szubjektíve mikor került abba a helyzetbe, hogy az alperessel szembeni kártérítés iránti igényét érvényesítse. A Pp. 3. § (4) bekezdése szerint a bíróság a fél bizonyítási indítványához nincs kötve, mellőzi a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen bizonyítás lefolytatását. A Pp. 163. § (2) bekezdése szerint a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valóban fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel. A felperes személyes előadásában a fent már idézettek szerint részben 2014. májusát, részben 2014 szeptemberét jelölte meg akként, amikor állapotának végleges volta benne tudatosult. Akként nyilatkozott, hogy a leszázalékolás iránti kérelmének előterjesztésekor már ezt felismerte (6. sorszám alatti beadvány, 68. sorszám alatti beadvány, 73. sorszám alatti beadvány), személyes meghallgatása során előadta, hogy 2014 novemberében érezte a keze teljes elvesztését (30. sorszám alatti jegyzőkönyv), illetőleg elmeorvos szakértői vizsgálata során úgy nyilatkozott, hogy „munkahelyi balesetként adta be a leszázalékolást”, mert nem tudott már dolgozni (77. sorszám alatti szakértői vélemény anamnézis). Habár a felperes a per során e körben részben egymástól eltérő időpontokat jelölt meg, azonban saját előadása szerint is legkésőbb 2014 novemberében már tudomással bírt az állapotáról, a Szegeden történt vizsgálatát követően állapotát elfogadta. A felperes személyes előadása nem áll lényegi ellentétben a beszerzett szakértői véleményben foglaltakkal sem, az elévülés nyugvásának végső időpontja ilyen megállapítása a felperes személyében rejlő szubjektív körülményeket is figyelembe veszi, hiszen a felperes ezen időpontot az elsőfokú eljárás során maga jelölte meg. A Ptk. 326. § (2) bekezdésében írt rendelkezésre és a keresetlevél benyújtásának határidejére tekintettel a per eldöntése szempontjából nem bír jelentőséggel, hogy ténylegesen a felperes 2014. februárjában, májusában vagy csak novemberben ismerte fel tényleges állapotát, mert a keresetlevelet valamennyi esetben az elévülési idő leteltét követően terjesztette elő, így e körben az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte a további bizonyítás lefolytatását a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján. Az ítéletábra a felperes személyes előadása alapján a Pp. 163. § (2) bekezdése szerint való tényként fogadta ezért el, hogy a felperes legkésőbb 2014. őszén az állapotának felmérésére képes volt, ekkor tudomással bírt betegsége természetéről, az egészségkárosodás kialakulásáról. A felperes a baleset bekövetkezésétől mindvégig az alperesi munkaviszonyhoz kötötte állapota kialakulását, a

károkozó személye tehát előtte ismert volt, így objektív és szubjektív szempontból is az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába jutott. Az elévülés nyugvása tehát legkésőbb ezen időpontban ért véget.

- [26] Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint az elévülés nyugvásának csak akkor van jelentősége, akkor hosszabbítja meg az igényérvényesítés lehetőségét, ha az akadály megszűnésekor az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél kevesebb van hátra. Amennyiben az elévülés nyugvása az elévülési határidőn belül megszűnik akként, hogy abból még egy évnél több van hátra, az elévülés nyugvása érdemben a károsult igényérvényesítési lehetőségét, a követelés elévülését nem befolyásolja. Jelen esetben az elévülés nyugvása legkésőbb 2014. őszén megszűnt, amikor a felperesnek a 2013. október 10-től számítandó elévülésre tekintettel kártérítési igénye érvényesítésére több, mint másfél év állt rendelkezésére, ezért az elévülés nyugvása az elévülési határidőt nem hosszabbította meg, a felperes követelése 2016. október 10. napján elévült. Helytállóan döntött ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperes kereseti kérelmét az igény elévülésére tekintettel elutasította.
- [27] Az ítéletábra mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [28] A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárással felmerült költségét, melyet az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint állapított meg általános forgalmi adóval növelten. Az alperes másodfokú eljárással felmerült tevékenységeként az ellenkérelem megfogalmazása körében 2 munkaórát vett figyelembe.
- [29] A felperest az elsőfokú bíróság munkavállalói költségkezdvezményben részesítette, ezért a feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése értelmében.

Debrecen, 2020. május 22.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Tass Edina s.k. bíró